

Camellia

ชายา
ดั่ง
น้อย
ยอดเขียวน
การค้ำ
11

农门小王妃

บทที่ 451 เมากลับมาอย่างไร้สติ

หยางซือแทบไม่อยากจะเชื่อหูตนเอง “เจ้าพูดว่าอะไรนะ”

เหยาฉางหลินจ้องหยางซือ “ข้าพูดว่า ค่ารักษาของ กุ้ยเกอเอ๋อร์ ข้าจะไม่ออกเงินให้”

อยากจะทุ้มเชียวเชียวของเขาให้ตาย พอมายามนี้กลับ
อยากให้เขาออกเงินเช่นนั้นหรือ

หากหยางซือไม่มีเงินจริงๆ เขาย่อมช่วยจ่ายค่ารักษา
ของกุ้ยเกอเอ๋อร์อยู่แล้ว แต่นางจะไม่มีเงินได้อย่างไร

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น น้องชายของเขาที่ชอบออกไปเล่น
ไฟพนันจนตึกดินบ้านช่องไม่กลับ เงินที่เอาไปเล่นพนันมาจากที่
ใดกัน

เหยาฉางหลินเพียงคิดก็ยี้มเย้ยหยันออกมา

“เหยาฉางหลินเจ้าลูกทรพี!” หยางซือกรีดร้อง ยกกำปั้น
ขึ้นทุบตีเขา

แต่เหยาฉางหลินก็ยังคงไม่หลบเลี่ยงใดๆ ยืนรอให้
หยางซือใช้กำปั้นทุบตนอยู่เช่นนั้น

หยางซือหยุดทุบตีลงกลางคัน แล้วหันไปตบใบหน้าของ
หวังซือที่อยู่ด้านข้างแทน

หวังซือไม่ได้แปลกใจอะไร นางกุมหน้าที่ถูกตบจนหันไป
อีกด้าน แล้วเอ่ยอย่างเย็นชา “ท่านแม่เบาๆ หนอยเจ้าจะ
อย่าทำให้เขียวเขียวตื่นเลย”

ความโกรธที่อยู่ในใจเหยาฉางหลินปะทุออกมาทันที

เป็นเขาที่อกตัญญูต่อท่านแม่ แล้วท่านแม่มีสิทธิ์อะไรมา
ตบภรรยาของเขา!

ก็เป็นเช่นนั้นมาตลอด เป็นเช่นนั้นมาตลอด!

ตราบไต่ที่ยังอยู่ในบ้านหลังนี้ ภรรยากับบุตรสาวของเขา
ก็มีแต่จะเจ็บปวดเท่านั้น

เหยาฉางหลินโกรธจนยี้ดอกขึ้น ดวงตาแดงก่ำ

ครั้นหยางซือเห็นท่าทางเช่นนี้ของเหยาฉางหลิน เมื่อได้สตินางก็ถอยหลังหนึ่งก้าว

ในขณะนี่เอง นอกบ้านก็มีเสียงคนผู้หนึ่งดังขึ้น “มีคนอยู่หรือไม่”

หยางซือไม่กล้ามองท่าทางและดวงตาที่แดงก่ำของบุตรชายอีก เพียงเอ่ยเตือนอย่างใจดีสู่เสื่อไปประโยคหนึ่งว่า “ตราบไฉ่ที่เจ้ายังอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ ก็คงเตรียมเงินให้ข้าแต่โดยดี!”

พอพูดจบ นางก็รีบพูดต่ออีกประโยคว่า “ข้าจะไปดูว่าผู้ใด-มา!”

จากนั้นก็รีบหนีจากห้องของเหยาฉางหลินไปอย่างรวดเร็ว

เหยาฉางหลินมองหวังซือ เดิมทีทั้งตัวของนางก็มีแผลถลอกปอกเปิกอยู่แล้ว ยามนี้ยังมีรอยที่หยางซือตบบนใบหน้าอย่างเห็นได้ชัดอีก เขารู้สึกสงสารจับใจ จึงตัดสินใจ “อีกประเดี๋ยวเราจะออกไปกัน!”

หวังซื่อเอนตัวซบอยู่ในอ้อมแขนของเขา ตอบรับเสียงอ่อนโยน “เอาตามที่ท่านว่าเลย”

...

หยางซื่อเดินออกมาจากห้องของเหยาฉางหลินอย่างเร่งรีบ ใบหน้าเศร้าหมองเล็กน้อย นางก้าวเท้ายาวไปข้างหน้า แล้วเปิดประตูอย่างหงุดหงิด “ผู้ใดกัน! ตะโกนเสียงดังเช่นนี้เพื่อการใด!”

แต่แล้วก็เห็นชายที่คันทาเล็กน้อยยืนอยู่นอกประตู เขากำลังประคองเหยาฉางเหยียนที่เมาอยู่

เมื่อเห็นว่าคนที่ออกมาเป็นหยางซื่อ ชายผู้นั้นก็หัวเราะ “อาสะไ้ เหยียนจื่อตี้มมากไปหน่อย ข้ามาส่งเขา”

ยามนี้หยางซื่อถึงเพิ่งนึกออกว่าชายตรงหน้านี้เป็นผู้ใด ชายผู้นี้ก่อนนั้นก็เคยมาที่บ้านอยู่บ่อยครั้ง คงจะสนิทกับบุตรชายคนเล็กของนาง

นางรีบเข้าไปรับตัวเหยียนจากมือของชายผู้นั้น ทันใดนั้นไหล่ครึ่งหนึ่งของนางก็ถูกร่างหนาของบุตรชายทับลง-
มาอย่างแรง เกือบจะทรุดตัวลงบนพื้นพร้อมกัน

ด้วยความเป็นห่วงบุตรชายคนเล็ก จึงเอ่ยถามชายผู้นั้น
ว่า “เหตุใดจึงปล่อยให้เขาตีมันจนกลายเป็นเช่นนี้!”

ชายผู้นั้นลำบากใจเล็กน้อย เกาศีรษะตนเอง “ข้าเองก็
เกลียดกล่อมเขาแล้ว แต่ไม่ได้ผล ได้ข่าวว่าเขาเล่นไฟทดลอง-
ทั้งคืน ชนะแล้วได้เงินมาเล็กน้อยก็เลยลากข้าไปตีมันด้วย ข้าเห็น
ว่าเขาเมาหนัก หากตีมันต่อไปก็เกรงว่าจะเกิดอันตราย จึงพาตัว
เขากลับมาส่ง”

หยางชื้อคิดคำถามมาถามเขาไม่ออก จึงทำได้เพียงจ้อง
ชายผู้นั้นด้วยสายตาไม่พอใจ “เออละ เช่นนั้นวันหลังก็เกลียด-
กล่อมให้มากๆ หน่อย ให้เขาตีมันให้น้อยๆ หน่อย!”

ชายผู้นั้นยิ้มรับไปเสียงหนึ่ง ทว่าหลังจากที่หันตัวเดิน
จาก-ไปได้ไม่กี่ก้าว เขากลับถ่มน้ำลายลงบนพื้น

เป็นคนอะไร! กระทั่งนางที่เป็นถึงมารดายังดูแลไม่ได้
ยังจะมาคาดหวังให้เขาดูแลอีกเช่นนั้นหรือ

หยางซือพุงเหยาฉางเหยียนที่ยังคงเมาไร้สติอยู่ เดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าวก็เดินต่อไม่ไหวอีก จึงตะโกนเรียกเหยาฉาง-หลินสุดเสียง “เจ้าใหญ่ รีบออกมาเร็ว! น้องชายของเจ้าเมาจะตายแล้ว!”

ครานี้เหยาฉางหลินรีบแหวกผ้าม่านออกมาอย่างรวดเร็ว ทันทีที่รับร่างเมาไร้สติของเหยาฉางเหยียนและได้กลิ่นเหล้าที่คลุ้งคลุ้งนั้น เขาก็เลิกคิ้วขึ้น

หยางซือกล่าวอย่างใช้อำนาจอยู่ข้างๆ “รีบประคองน้องชายเจ้าเข้าไปพักในห้องสิ!”

เหยาฉางหลินหัวเราะเสียงเย็นชาเสียงหนึ่ง แล้วประคองน้องชายไปทางห้องครัว หยางซือที่มองอยู่จึงขมวดคิ้วขึ้น จากนั้นก็ตะโกน “เจ้าจะทำอะไร”

เหยาฉางหลินปล่อยเหยาฉางเหยียนลงกับพื้น พร้อมกับหันหลังกลับไปห้องครัวโดยไม่สนใจเสียงด่าทอของหยางซือ เขาตักน้ำขึ้นมาจากโถ่งน้ำ แล้วสาดใส่ร่างของน้องชายอย่างไม่เกรงใจ

ฤดูหนาวที่หนาวเหน็บเช่นนี้ การสาดน้ำที่เย็นยะเยือก
ทั่วร่างกายคงไม่ใช่ความรู้สึกที่ดีนัก เหยาฉางเหยียนรู้สึกเย็น
จนตื่นขึ้นมาในทันใด ริมฝีปากก็กลายเป็นสีซีขาวอมม่วง

หยางซือกริตร้องเสียงดัง “เหยาฉางหลินเจ้าบ่าวไปแล้ว
หรือไร!”

นางรีบเข้ามาพยุงร่างบุตรชายคนเล็กที่ถูกสาดน้ำจนตื่น
อย่างงุนงงให้ลุกขึ้น พร้อมทั้งก่นด่าเหยาฉางหลินว่าบ่าวไปแล้ว

เหยาฉางเหยียนเช็ดน้ำที่อยู่บนศีรษะของตน ทั้งร่าง
สั่นเทา เขามองเหยาฉางหลินผู้เป็นพี่ชายที่ในมือยังคง
ถืออ่าง ริมฝีปากสั่นระริก “ท่านพี่ นี่ท่านทำอะไร”

เหยาฉางหลินหัวเราะอย่างเย็นชา “ข้าทำอะไรเช่นนั้น
หรือ ลูกชายของเจ้าป่วยจนใกล้จะตายอยู่แล้ว เจ้าไปอยู่ที่ใดมา”

ในยามนี้เหยาฉางเหยียนยังคงอยู่ในอาการสับสนสะสือ
ตัวสั่นระริก “ก๊วยเกอเอ๋อร์ป่วยอีกแล้วหรือ” เขาหันไปทั้งตัว
ท่ามกลางลมหนาว คล้ายไม่ได้จริงจึงนึก เอ่ยพึมพำ “เดือนหนึ่ง
ก๊วยเกอเอ๋อร์ป่วยตั้งหลายครั้ง คราวนี้ไม่เป็นไรหรอก”

เหยาฉางหลินโมโหจนพุ่งเข้าไปต่อยเหยาฉางเหยียนหมัดหนึ่ง “ไม่เป็นไรกับผีเจ้านะสิ! ภรรยาของเจ้ามาลักพาตัวเซียวเซียวของข้า จะทุ่มนางให้ตายเพื่อแลกกับชีวิตก๊วยเกอเออร์ป่วยจนเป็นเช่นนี้แล้ว เจ้ายังจะพูดว่าไม่เป็นอะไรอีกหรือ!”

ก่อนหน้านี้เหยาฉางเหยียนถูกสาจดด้วยน้ำเย็นไปอ่างหนึ่ง ข้ายังถูกพี่ชายของตนต่อยไปอีกหมัด ยามนี้ก็นับว่าเขาสร้าง-เมาแล้วจริงๆ ท่ามกลางเสียงกริتر้องของหยางซือ เขายกมือขึ้นมากุมปากที่มีเลือดไหลออกมา พร้อมกับประมวลคำพูดของพี่ชาย

ก๊วยเกอเออร์ ป่วยจนใกล้ตายแล้วเช่นนั้นหรือ

เขาหนาวสั่นไปทั้งร่าง ก่อนจะผลักร่างซื้อออกแล้วรีบลุกขึ้นจากพื้นวิ่งไปที่ห้อง เขาวิ่งพร้อมกับตะเบ็งเสียงเรียกบุตรชาย “ก๊วยเกอเออร์!”

เหยาฉางหลินเอ๋อด้วยน้ำเสียงเย็นชาอยู่ด้านหลัง “อยู่ในห้องหลัก!”

เหยาฉางเหยียนหันกลับมาพยักหน้าครั้งหนึ่ง แล้วรีบวิ่งไปที่ห้องหลักทันที

หยางซื่อจ้องเหยาฉางหลินอย่างแข็งกร้าวแวบหนึ่ง
“เจ้าคนสารเลว ข้าว่าเจ้าคงจะคลั่งไคล้หวังชื่อจนเป็นบ้าไปแล้ว!
คอยดูเถิดว่าพ่อของเจ้าจะตอยเจ้าหรือไม่!”

หลังจากกันต่าอย่างหยาบคายไปหลายประโยค นางก็รีบ
วิ่งตามบุตรชายคนเล็กกลับไปห้องหลัก

สี่เทียนตี้ที่สะพายกล่องยากำลังจะเดินออกไปด้านนอก
พร้อมกับหรวนหมิงจื่อเกือบจะชนเข้ากับเหยาฉางเหยียนที่วิ่ง
เข้ามาตรงมานั้นประตู่

จุมูกของสี่เทียนตี้ได้กลืนเหล้าโซมา และเห็นว่าเหยา
ฉางเหยียนรีบวิ่งเข้าไปในห้องด้วยร่างที่เต็มไปด้วยไอร้อน

เขาเลิกคิ้วขึ้น แล้วคว้าตัวของเหยาฉางเหยียนไว้ พร้อม
กับด่ายกใหญ่ “เจ้ารีบร้อนพุ่งเข้ามาเช่นนี้ คิดว่าชีวิตของเจ้า-
เด็กนั้นยืนยาวนักหรือ”

หยางซื่อเดินตามหลังเข้ามา พร้อมกับรีบเอ่ยขึ้น “นั่น
เป็นพ่อของเด็ก!”

สีเทียนต์จึงหัวเราะอย่างเย็นชาเสียงหนึ่ง “พ่อของเด็กหรือ เด็กป่วยจะตายอยู่แล้ว เพิ่งจะกลับมาด้วยสภาพกลืนเหล้า หึ่งไปทั้งตัว เรื่องนี้ก็ช่างเถิด แต่ทั้งตัวเต็มไปด้วยน้ำเย็นและไอน้ำเย็น รีบร้อนอยากจะไปเจอเด็ก อยากจะให้ลูกเป็นหวัดอีกหรือไร”

แล้วเขาก็ดำหยางซื้อไปอีกคำรบหนึ่งอย่างไม่เกรงใจ “ครานี้ข้าไม่เห็นว่าคุณเจ้าจะเป็นห่วงร่างกายที่อ่อนแอของเด็กสักเท่าใดเลยนี่!”

เหยาฉางเหยียนโดนด่าจนสับสนมึนงงไปหมด จากนั้นก็ขมวดคิ้วขึ้น ถือโอกาสที่ยังเมาอยู่เล็กน้อย แทะมือของสีเทียนต์ออก “ผู้ใดกัน!”

หยางซื้อรีบห้ามเอาไว้ พร้อมกับรีบเอ่ยขึ้น “อย่านะ อย่าเขาเป็นหมอ!”

มือของเหยาฉางเหยียนแข็งทื่อค้างอยู่กลางอากาศ สีเทียนต์หัวเราะเสียงเย็น แล้วลากหรรวนหมิงจื่อที่กำลังดูละคร ฉากนี้ที่อยู่ด้านข้างออกไปด้านนอก “ข้าคร้านจะยุ่งด้วยแล้ว

พอแค่นี้ พวกเจ้าทำกันเองก็แล้วกัน ถึงตอนนั้นก็อย่าหาว่า
วิชาการแพทย์ของข้าไม่ได้เรื่องละ!”

อย่าหาว่า

บทที่ 452 ออกจากบ้านตระกูลเหยา

สี่เทียนตี้ลากหรวนหมิงจื่อออกมาด้วยความโมโห

แต่ทว่าสุดท้ายก็เป็นเพราะความเป็นหมอ เกรงว่าตระกูลที่โสมมนี้อาจจะก่อเรื่องวุ่นวายเข้าจริงๆ ปลอมยให้คนขี่เหล่าที่ทั้งตัวเต็มไปด้วยกลิ่นเหล้าและไอเย็นเข้าไปในนั้น สี่เทียนตี้จึงได้มายืนอยู่ในลานบ้านอีกครั้ง รอดูหยางซือลากเจ้าคนขี่เหล่านั้นออกมา ให้เขาไปเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นจึงแค้นเสียงเหอะอย่างเย็นชาออกมา ก่อนจะหันกลับเดินออกไปข้างนอก

หรวนหมิงจื่อกระซิบกับสี่เทียนตี้เสียงเบา “ท่านหมอสี่ขึ้นรถก่อนเถิดเจ้าคะ ข้าจะไปรับน้องสาวของข้ามา”

สี่เทียนตี้ไม่ได้กล่าวอะไร ทำเสียงเหอะไปหนึ่งครั้ง ก็ถือเป็นการตอบตกลง จากนั้นก็เดินออกจากบ้านไปพร้อมกับกลองยา

เจ้าใหญ่ตระกูลเหยาเดินทางออกมาส่งแขก ปรากฏว่า เห็นท่านหมอเทวดาผู้นั้นเดินก้าวใหญ่ออกจากประตูบ้านไปแล้ว เหลือเพียงหลานสาวหรวนหมิงจื่อที่ยืนอยู่ในบ้าน

เขารีบเดินเข้าไปหา และพูดเสียงแผ่วเบากับหรวนหมิงจื่อ “...เจ้าไปหาหมอเทวดามาจากที่ใดกันหรือ มีที่อยู่ของท่านหมอ-เทวดาหรือไม่ ภายหน้าหากในบ้านมีคนป่วยขึ้นมาแล้วไปหาเขาอีกได้หรือไม่”

“รู้จักกันตอนออกไปทำการค้าเจ้าคะ” หรวนหมิงจื่อตอบสรุปสั้นๆ หนึ่งประโยค จากนั้นก็กล่าวอีกว่า “ท่านลุงใหญ่ ข้าจะกลับแล้ว ท่านยังอยากให้ข้าเอายามาให้กู่เกอเอ๋อร์หรือไม่ เจ้าคะ”

ท่าทางเจ้าใหญ่ตระกูลเหยาดูลำบากใจยิ่ง “เออสิ ต้องเอา-แน่นอน แต่ว่าเงินนี้...”

ในยามนี้ในลานบ้านมีเพียงสองลุงหลานเท่านั้น ไม่ว่าเรื่องอะไรเขาก็สามารถเปิดปากพูดออกมาได้ “เจ้าว่าเงินนี้ เจ้าออก-ให้ก่อนได้หรือไม่ ไว้ข้าค่อยคืนให้เจ้า”

หรวนหมิงจื่อหัวเราะเยาะเย้ยในใจเสียงหนึ่ง

หากนางออกให้ก่อนละก็ รับประกันได้เลยว่าเงินนั้น
นางไม่มีทางได้คืนแน่นอน

หรวนหมิงจื่อไม่ได้พูดอะไร ทำเพียงจ้องเจ้าใหญ่ตระกูล
เหยาเจียบๆ

เจ้าใหญ่ตระกูลเหยาไม่ได้หันหน้าหันหน้าทันท่ากับ
หยางซือ ด้วยท่าทีปฏิเสธเจียบๆ เช่นนี้ของลูกหลาน เขาจึง
ค่อยๆ ทนไม่ไหว จึงพูดออกมาอย่างจันตรอกว่า “...ข้าเพียง
ถามดูเท่านั้นเอง เมื่อครู่ก็ให้ป้าสะใภ้ใหญ่ของเจ้าไปเอาเงินแล้ว
ไม่ใช่รี เจ้ารอสักประเดี๋ยว ข้าจะไปตามให้”

เพื่อลดความอับอายของตนเอง เจ้าใหญ่ตระกูลเหยาจึง
ตะโกนจากลานบ้าน “หยางซือ! เงินที่ให้เจ้าไปเอาเล่า ยังจะ
ซือยาให้ก๊วยเกอเอ๋อร์หรือไม่!”

หยางซือรีบเปิดม่าน แล้วเดินออกมาจากบ้าน พอเห็น
เจ้าใหญ่ตระกูลเหยาเป็นเช่นนี้ก็ไมกล้ำรีรออีกต่อไป นางคิดว่า
เงินจำนวนนี้สามารถไปเอาคืนกับเหยาฉางหลินได้ในภายหลัง
แต่อาการป่วยของก๊วยเกอเอ๋อร์จะรอช้าไม่ได้

นางกัตพันและเหลือบมองหรวนหมิงจื่อที่ยืนอยู่ข้าง ๆ
ครูหนึ่ง “...ข้าจะไปเอาเดี๋ยวนี้!”

แต่เงินจำนวนนี้นางก็ไม่ได้ถือมามากมายนัก เมื่อครูจาก
ที่สี่เทียนตี้ประเมินราคาจากใบสั่งยา ก็คงเป็นยาสำหรับ
ประมาณหกวัน คงต้องใช้ถึงเจ็ดตำลึง

นางหยิบมาเพียงครึ่งเดียว เพียงแค่สี่ตำลึงเท่านั้น

เป็นเช่นนี้ ตอนที่เอาเงินให้กับหรวนหมิงจื่อ นางมีท่าที่
ราวกับกลัวว่าหรวนหมิงจื่อจะโลภมาก จึงกล่าวเตือนว่า “...ข้า
จะบอกเจ้าให้ดีนะ เจ้าอย่าคิดโลภกับเงินตำลึงของพวกเรา พอ
ถึงตอนนั้นจ่ายเงินค่ายาไปแล้ว จะเท่าใดก็เขียนรายการเอาไว้
แล้วก็ใบสั่งยานี้ ให้คนเอากลับมาด้วย...อีกไม่กี่วันก็จะถึงวันที่
รถม้าในหมู่บ้านออกไปทั่วเมืองในอำเภอแล้ว เมื่อถึงตอนนั้น
ข้าจะเอาใบสั่งยานี้ไปถามโรงหมอด้วยตนเอง เจ้าอย่าคิดจะ
เอาเปรียบกันเชียว!”

หรวนหมิงจื่อหัวเราะเสียงเบา ไม่ได้ใส่ใจกับคำพูดของ
หยางซื่อ

หยางซื่อมองหรงหนิงจื่อเอาเงินสี่ตำลึงใส่เข้าไปในอกเสื้อด้วยสีหน้าเจ็บปวด แต่วันนี้วันเดียว นางก็ใช้เงินไปถึงเก้าตำลึงแล้ว เก้าตำลึงเชียว!

เจ็บปวดราวกับเนื้อในอกถูกฉีกขาด

เงินนี้ ถึงตอนนั้นจะต้องไปเอาคืนจากบุตรชายคนโตมาชดเชยกันให้ได้!

เมื่อเจ้าใหญ่ตระกูลเหยาเห็นว่าหรงหนิงจื่อรับเงินไปแล้ว ในใจก็ค่อยๆ ปล่อยวางลง จากนั้นก็พูดอย่างสุภาพเกรงใจไปสองสามประโยค แล้วเดินกลับไปดูอาการของก๊วยเกอเออร์ที่ห้องหลักกับหยางซื่อ

หรงหนิงจื่อเดินไปยังฝั่งของหลู่ซื่อ หลีฮวากำลังเล่นเก้า-หวงปริศนาอยู่กับหรงหนิงเหยียนและเหยาเยว่หย่าในบ้าน ครั้นเห็นหรงหนิงจื่อเข้ามา ก็รีบเดินเข้าไปหาแล้วกระซิบถามเสียงเบา “ไม่เป็นไรใช่ไหม?”

เสียงโหยกเหวกโวยวายในบ้านเมื่อครู่ ฟังดูน่าตกใจจริงๆ

หรวนหมิงจื่อพยักหน้า “ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร กลับไป
ค่อยว่ากัน” ในขณะที่พูด นางก็กวักมือเรียกไปทางหรวนหมิง-
เหียน “เหียนเหียนมานี่สิ”

หรวนหมิงเหียนรู้ว่าถึงเวลาต้องไปแล้ว นางกอดห่อผ้า-
น้อยๆ ของตนเองเอาไว้ในอ้อมอก และวิ่งไปหาหรวนหมิงจื่อ
อย่างทุลักทุเล

หลังจากนัดหมายกับหลูซื่อว่าหลังจากปีใหม่จะส่งเยว่
หย่าเข้าไปเรียนหนังสือในตำบ่อแล้ว หรวนหมิงจื่อก็ช่วย
หรวนหมิงเหียนถือห่อผ้าที่นางอุ้มไว้ และใช้มืออีกข้างจูงมือ
หรวนหมิงเหียนเดินออกจากบ้านตระกูลเหยาไป

แต่ไม่นึกเลยว่าข้างๆ รถม้าจะมีคนที่คาดไม่ถึงถึงยืนอยู่
ตรง-นั้น

แม้แต่หลูซื่อที่เดินออกมาส่งหรวนหมิงจื่อกับคนอื่นๆ ก็
ยังตกตะลึง

หวังซื่อกำลังอุ้มเด็กทารกตัวน้อยๆ ไว้ในมือ และในมือ
ของเหยาฉางหลินก็กำลังถือห่อผ้าหลายห่อเช่นกัน เห็นได้ชัดว่า
รอพวกนางมาได้สักพักหนึ่งแล้ว

บนใบหน้าของหวังซื่อมีรอยฝ่ามือตบแดงเด่นชัดสะดุดตา

หวังซื่อยังรู้สึกไม่ค่อยสบายใจนัก เมื่อเห็นว่าหรวนหมิงจื๊อกับคนอื่นๆ เดินออกมาแล้ว นางจึงอุ้มลูกรีบเข้าไปหาพร้อมกับกระซิบว่า “หมิงจื๊อ เจ้ารอข้าสักประเดี๋ยว ข้าจะไปเช่ารถเกวียนที่บ้านหนิวซาน กลับไปอำเภอร่วมกับพวกเจ้า... เพียงแต่เซี่ยวเซี่ยวยังเล็ก นั่งรถเกวียนจะโดนลมโกรกเอา ให้นางอยู่บนรถม้ากับพวกเจ้าได้หรือไม่ ช่วยข้าดูแลนางสักหน่อย”

หรวนหมิงจื๊อไม่ได้ถามเหตุผลที่หวังซื่อกับเหยาฉางหลินตัดสินใจจะไปอย่างกะทันหัน นางพยักหน้า “ไม่ต้องไปเช่ารถเกวียนจากฟี่หนิวซานหรอกเจ้าคะ รถม้าของข้าก่อนหน้านี้เป็นรถขนของ ด้านในกว้างมาก พวกเรานั่งเบียดๆ กันก็ได้เจ้าคะ”

หวังซื่อพยักหน้าให้หรวนหมิงจื๊ออย่างรู้สึกขอบคุณ ในเวลานี้ไม่ได้อ้อยอิ่งไรเหตุผล

หวังซื่อมองไปทางหลู่ซื่อ แล้วพูดด้วยเสียงเบา “อาสะไกรรอง เดิมทีพวกเราคิดว่าจะรอให้ท่านยาพื้นก่อนค่อยบอกลาคนเฒ่าคนแก่แล้วค่อยไป แต่ยามนี้...”

หวังซื่อยิ้มอย่างขมขื่น ผืนทนกับรอยฝ่ามือสีแดงสดใกล้จะม่วงบนใบหน้านั้น นางไม่เอ่ยคำได้อีก เพียงเอ่ยว่า “อย่างไรเสียก็รบกวนท่านบอกท่านยาให้ด้วย บอกแค่ว่าหากพวกเราลงหลักปักฐานกันเรียบร้อยแล้ว จะกลับมาเยี่ยมพวกท่าน”

หลู่ซื่อเป็นคนชัดเจน นางพยักหน้า แล้วมองไปในบ้านอย่างประหม่าที่หนึ่ง

ในเวลานี้หวังซื่อได้เปลี่ยนความคิดแล้ว จะต้องเป็นหยางซื่อไปก่อเรื่องอะไรไว้อีกแน่นอน

“รีบไปเถิด...อย่าให้อีกเดี๋ยวแม่สามีเจ้ามาเห็น” หลู่ซื่อกระซิบด้วยความกังวล

ในช่วงสองปีที่ผ่านมาพวกนางต่างก็สนิทชิดเชื้อกัน ไม่จำเป็นต้องล่ำลาอาลัยอาวรณ์อะไร ห้วนหมิงจื๊อกับหลู่ซื่อช่วยกันวางห่อผ้าพวกนั้นของเหยาฉางหลินไว้บนรถม้า จากนั้นจึงเข้าไปข้างใน

เมื่อสี่เทียนตี้เห็นว่ามีคนมากมายเข้ามา เขาเองก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่เลิกคิ้วขึ้นเท่านั้น เขารู้สึกว่าขากลับคงเล่นหมากรุกไม่ได้แล้วจึงไม่ค่อยดีใจสักเท่าใด

หรวนหมิงจื่อกระซิบบอก “ท่านหมอสี่ รอไว้สองสามวันนี้ให้เสร็จธุระก่อน พวกเราค่อยเตรียมชาเตรียมเหล้าดี ๆ ข้าจะอยู่เล่นเป็นเพื่อนท่านเอง”

พอสี่เทียนตี้ได้ยินประโยคนี้ เขาก็รู้สึกพึงพอใจขึ้นมาทันที และเผยรอยยิ้มเล็กน้อยออกมา ถึงขั้นเป็นฝ่ายเบียดเข้าไปด้านในเพื่อให้เหยางหลินที่นั่งใกล้กับเขามีที่มากขึ้น “... ตรงนี้ยังว่าง ไม่ต้องไปนั่งชนนั้นหรอก”

เหยางหลินหัวเราะอย่างเก้อเขิน

ล้อของรถม้าเริ่มหมุน หลู่ซือจุงมือเยว่หยายืนอยู่ข้างถนนและมองดูรถม้าของหรวนหมิงจื่อเคลื่อนตัวออกไปเป็นเวลานานกว่าจะพาบุตรสาวเดินเข้าไปทางประตูหน้า

หยางซือเดินออกมาจากห้องของเหยางหลิน ไปหน้าเต๋มไปด้วยความกลุ้มใจ “คนไปที่ใดเสียแล้ว!”

ในตอนนั้นเองก็เห็นว่าหลู่ชื่อกำลังเดินจงมือของเยร์หยา
เข้าประตูมา นางขมวดคิ้วอย่างกระวนกระวายใจ ถามหลู่ชื่อว่า
“เห็นลูกชายคนโตของข้าหรือไม่”

“ไม่เห็น” หลู่ชื่อยิ้มเล็กน้อย แล้วจงมือเยร์หยาเข้าไปใน
ห้องของตนเองโดยไม่หันกลับมามองอีก

ครอโยบาบ

บทที่ 453 เจ้าจะไหวหรือ

ในรถม้ามีเตาอุ่นขนาดเล็กอยู่อันหนึ่ง ด้านในมีถ่านสีเงินเนื้อดีถูกเผาไว้ ไร้อันไหนใด ๆ

หรวนหมิงจื้อย้ายตำแหน่งของเตาอุ่นออกมา แล้วยื่นเข้าไปใกล้หวังชื้อ

หวังชื้อทอดเชียวเชียวอยู่ ไม่ได้ปฏิเสธหรวนหมิงจื้อ รู้สึกเกือเขินอยู่เล็กน้อย

ในยามนี้เชียวเชียวตื่นแล้ว นางขยับตะขาไปมา ดวงตากลมโตเปิดขึ้น นอนอยู่ในอ้อมอกของมารดา มองผู้คนที่อยู่ภายในรถม้าด้วยความสงสัย ไม่ร้องไม่แง ทำตัวเป็นเด็กดี เชื้อฟังยิ่งนัก

หรวนหมิงจื้อนั่งอยู่ริมหน้าต่างรถม้า ใช้ตะขอแขวนข้างกระจกรถ ค่อย ๆ เปิดม่านรถขึ้นเบา ๆ

เพื่อให้อากาศถ่ายเท แต่ก็ไม่ถึงขนาดทำให้เชียวเชียวรู้สึกหนาว

หวังซื้อจดจำการกระทำอันเหมาะสมนี้ของหรวนหมิงจื่อ
ไว้ในใจ นางรู้สึกซาบซึ้งใจเป็นอย่างมาก

ว่ากันตามลำดับญาติแล้ว หรวนหมิงจื่อกับเซียวเซียว
ห่างกันอยู่ชั้นหนึ่ง

แต่หยางซือเป็นยาแท้ๆ ตามสายเลือดของเซียวเซียว!

หวังซื้อหลับตาลง ไม่ได้เอ่ยสิ่งใด

หรวนหมิงจื่อเห็นว่าพี่ใหญ่เหยา มีท่าทีไม่ค่อยเป็น
ธรรมชาตินัก นางจึงหิบบผลไม้แห้งกับถั่วที่เตรียมไว้ออกมา
ยื่นไปทางเหยาฉางหลิน แล้วเรียก “พี่ชาย” ด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะ
เอ่ยว่า “จะว่าไปแล้ว ข้ายังมีเรือนเล็กกว่าอยู่หลังหนึ่งพอดี
ยามนี้ก็ใกล้จะปีใหม่แล้ว การหาบ้านที่เหมาะสมในตัวเมือง
อำเภอก็ไม่ใช่ว่าจะง่าย ท่านกับพี่สะใภ้จะได้เกรงใจข้าเลย
ไปอยู่ที่นั่นเถิดเจ้าคะ”

เหยาฉางหลินนั่งไม่ติดที่เล็กน้อย “นี่...คงไม่ดีกระมัง”

หรวนหมิงจื่อยิ้มตาหยา เอ่ยโน้มน้าวว่า “ไม่ดีที่ใดกันเล่า
เจ้าคะ สองปีมานี้พี่สะใภ้ก็ช่วยข้าหาเงินได้ไม่น้อย ข้ายังคิด

มาตลอดว่าจะตอบแทนพี่สะใภ้อย่างไร และคิดได้ว่า ครอบครัวยุติกัน ตอบแทนไม่ตอบแทนอะไรกัน”

ความลำบากใจบนใบหน้าของเหยาฉางหลินค่อยๆ คลายลง

นั่นสิ ครอบครัวเดียวกันแท้ๆ

จากนั้นหรงหมิงจื้อก็ยิ้มอีกครั้ง แล้วหยิบถ้วยที่ยังไม่ได้แกะเปลือกขึ้นมาหยอกล้อกับเซี่ยวเซี่ยว เซี่ยวเซี่ยวหัวเราะคิกคักจนน้ำลายไหลออกมาจากมุมปาก

หวังซือค่อยๆ เช็ดน้ำลายให้เซี่ยวเซี่ยว โดยใช้ผ้าเช็ดหน้าเนื้อนุ่มเช็ดอย่างเบามือ

“อีกอย่าง หากคิดถึงเซี่ยวเซี่ยว ก็ไม่ควรจะไปอยู่ห้องที่ไม่รู้ที่มาที่ไปเหล่านั้นนะเจ้าคะ” หรงหมิงจื้อเกลี้ยกล่อมอีกหนึ่งประโยค

“...จะไม่ใช่การรบกวนพวกเจ้าจริงๆ หรือ” หวังซือถือผ้าเช็ดหน้าไว้ในมือ แล้วถามหรงหมิงจื้อด้วยท่าทางเคอะเขิน

หรวนหมิงจื่อราวกับนึกอะไรขึ้นมาได้ นางชะงักไปเล็กน้อย แต่เพียงแวบเดียวเท่านั้น ไม่มีผู้ใดสังเกตท่าทีนี้ของนางได้ เห็นเพียงนางตอบด้วยน้ำเสียงยื้มแยมเหมือนเคย “อืม ปกติก็ไปทำความสะอาดบ้านหลังนั้นตลอด ยามนี้ขำอยู่ที่บ้านของหลิววา ยังมีห้องว่างอยู่เจ้าคะ”

หรวนหมิงเหยียนที่นั่งอยู่ถัดไปข้างๆ หรวนหมิงจื่อก็ง่วงไปเล็กน้อย หากนางจำไม่ผิดเรือนเล็กหลังนั้น มีพี่ชายรูปโฉมงดงามคนนั้นอยู่ไม่ใช่หรือ

แต่หรวนหมิงเหยียนรู้สึกได้ว่าเหมือนพี่สาวจะอารมณ์ไม่ค่อยดีนัก นางจึงเข้าไปคลอเคลีย ศีรษะเล็กๆ ของนางพิงบนไหล่ของหรวนหมิงจื่อและถูไถไปมา

หรวนหมิงจื่อสัมผัสได้ถึงการกระทำเล็กๆ ของน้องสาวรู้สึกอบอุ่นในใจ

บุรุษไร้ความรู้สึกเย็นชาคนนั้นมีค่าอะไรให้นึกถึงน้องสาวที่ทั้งน่ารักและอ่อนโยนคนนี้ต่างหากที่ทำให้อบอุ่นหัวใจ!

หวังซื้อกับเหยาฉางหลินสบตากันครู่หนึ่ง จากนั้นเหยาฉางหลินก็เกาท้ายทอยตนเอง “หากเช่นนั้น...ก็รีบกวณ้องหมิงจื่อด้วย”

เรื่องนั้นก็ตกลงตามนี้

เมื่อมาถึงอำเภออีจิ่น ยู่มาครึ่งค่อนวันแล้ว ยามนี้ก็เป็นเวลาใกล้เที่ยงแล้ว หรวนหมิงจื่อจึงให้รถม้าจอดที่หน้าร้านอาหาร เข้าไปทานอาหารกลางวันในร้าน

ตอนที่คิดเงิน เหยาฉางหลินซึ่งจะจ่ายค่าอาหาร

หรวนหมิงจื่อเองก็ไม่ได้คิดจะแย่งออกเงินกับเหยาฉางหลิน นางรู้ว่า พี่ใหญ่คนนี้ ไม่เหมือนหยางซือที่คิดแต่จะเอาเปรียบผู้อื่นอยู่ตลอด

สำหรับเหยาฉางหลินกับหวังซือ หากต้องเอาเปรียบผู้อื่นนั้นคงเป็นสถานการณ์ที่ตกที่นั่งลำบากเท่านั้น

นางเองก็ไม่ได้พูดเรื่องอื่นอีก เพียงแค่หัวเราะออกมาอย่างใจกว้าง “เช่นนั้นก็ขอบคุณท่านพี่ที่เป็นเจ้ามีอนะเจ้าคะ”

เหยาฉางหลินยิ้มแล้วลูบศีรษะของตนอย่างซื่อๆ

หรรณหมีงจื่อพาครอบครัวของเหยาฉางหลินไปส่งที่
เรือน-หลังเล็กของนาง เมื่อสองวันก่อนป้าชวีเฟิงจะเข้ามาช่วย
ทำความสะอาด ข้างในจึงสะอาดมาก ของจำเป็นที่ใช้ใน
ชีวิตประจำวันก็มีครบทุกอย่าง

เหยาฉางหลินกับหวังชื้อยังคิดว่า ‘เรือนหลังเล็ก’ ที่
หรรณหมีงจื่อพูดถึงจะเป็นเพียงแค่ห้องเล็กๆ เท่านั้น คิดไม่ถึง
ว่าจะเป็นเรือนหลังเล็กประณีตงดงามหลังหนึ่ง

ทั้งคู่ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี

หรรณหมีงจื่อลูบแขนและขาเล็กๆ ของเซี่ยวเซี่ยวที่กำลัง
เล่นกับแขนขาของตนเองอยู่ในผ้าอ้อม แล้วจึงส่งยิ้มจางๆ ให้
หวังชื้อ “...แม้ว่าพีสะไก้จะไม่เคยหยิบยกขึ้นมาพูด แต่ข้าก็รู้ว่า
ถั่วเหลืองแห้งอบซีอิ๊วที่ฉีชีวี่ถึงขายดีขนาดนี้ต้องมีคนไปตามสืบ
จนตามไปหาพีสะไก้ถึงที่นั่น แต่พีสะไก้กลับรักษาคุณภาพของ
สินค้า ข้ายังคิดค้นรสชาติใหม่ๆ ออกมาได้ไม่น้อย ทำเงินได้-
เท่าใดเป็นเรื่องรอง แต่สามารถขับเคลื่อนมูลค่าการค้าของฉีชีวี่-
ถึง ข้ารู้สึกขอบคุณพีสะไก้มาตลอด”

หวังชื้อรู้สึกตื่นตันใจเป็นอย่างมาก

มีคนมาหานางเป็นการส่วนตัวจริง ๆ แต่นางไม่ได้ตอบ
ตกลง

เหนือสิ่งอื่นใด เป็นหรรณหิมิจื่อที่พานางเดินเข้าไป
สู่เส้นทางแห่งโชคกลางนี้ ยามที่นางลำบากก็เป็นคนช่วยนาง
เอาไว้ แม้ว่านางจะชอบเงินมากเพียงใด นางก็ไม่มีทางเนรคุณ
เช่นนั้นได้

เมื่อหวนนึกถึงเส้นทางตลอดสองปีที่ผ่านมา หวังซื่อก็หัน
หน้าไปเช็ดน้ำตาเงียบ ๆ จากนั้นก็สะกิดเหยาฉางหลินที่ดู
เหมือนอยากจะพูดอะไรบางอย่างเอาไว้ ใบหน้าเผยรอยยิ้ม
อันสดใสออกมา “...อืม ในเมื่อหิมิจื่อพูดเช่นนี้ หากพวกเรา
ยังเกรงใจนางอยู่ ก็คงจะเป็นคนอื่นคนไกลแล้วละ”

รอยยิ้มหรรณหิมิจื่อเริ่มกว้างขึ้นเรื่อย ๆ “พี่สะใภ้พูดได้
ถูกต้องเจ้าค่ะ”

เรือนหลังเล็กของหรรณหิมิจื่อหลังนี้ ไม่ได้อยู่ไกลจาก
บ้านของหลิววานัก หรรณหิมิจื่อจึงสั่งให้สารทิพาสิเทียนตีไปส่ง
ที่จวนซ่านฝู จากนั้นนางก็พาหรรณหิมิจื่อเหียนลงจากรถม้า
พร้อมกับหลิววา

สี่เทียนตี้เปิดม่านออกอย่างไม่สบอารมณ์ ฟิงหน้าต่างบนรถม้า พร้อมกับกล่าวกับหรวนหมิงจื่อ “ไม่ไปเล่นหมากรุกหรือไร”

วันนี้สี่เทียนตี้ได้ช่วยจัดการธุระใหญ่ไปได้หนึ่งเรื่อง หรวนหมิงจื่อจึงคิดแล้วคิดอีก กล่าวด้วยรอยยิ้มว่า “ตอนบ่ายข้ายังมีนัด พรุ่งนี้แล้วกันนะเจ้าคะ วันพรุ่งข้าจะพาน้องสาวของข้าไปหาท่านกับจี้หนิงที่จวนซ่านฝู”

หรวนหมิงเหียนยืนอยู่ข้างๆ หรวนหมิงจื่ออย่างเชื่อฟัง และมองไปยังสี่เทียนตี้เมื่อได้ยินคำพูดเหล่านี้ แม้ว่าจะเขินอายอยู่บ้าง แต่กลับพยายามแผยรอยยิ้มตามมารยาทให้สี่เทียนตี้

เมื่อครั้นบนรถม้ามีคนอยู่มาก หรวนหมิงจื่อจึงทำได้เพียงแนะนำทุกคนอย่างคร่าวๆ เท่านั้น ไม่ได้พูดเรื่องอื่น

ครั้นสี่เทียนตี้เห็นเจตนาบริสุทธิ์ของหรวนหมิงเหียน เขาก็ไม่ยากแ่อยคำพูดโจมตีอะไรหรวนหมิงจื่ออีก เขาส่งเสียงเหอะออกมาหนึ่งที แล้วพึมพำไปหนึ่งประโยค “ดูเจ้าจะยุ่งมากกว่าข้าเสียอีก” แล้วปิดม่านรถม้าลงอย่างไม่พอใจ

หรวนหมิงจื่อตอบว่าของหรวนหมิงเหียนเบาๆ “เจ้าตามพี่หลิววากลับไปพักผ่อนก่อน ข้าจะไปเอายาที่ร้านยาสมุนไพรสักหน่อย จะให้คนเอากลับไปให้พวกท่านยาย”

หรวนหมิงเหียนพยักหน้าอย่างว่าง่าย แล้วใช้ภาษามือบอกหรวนหมิงจื่อว่านางจะรออยู่ที่บ้านอย่างเชื่อฟัง

หรวนหมิงจื่ออดไม่ได้ที่จะหัวเราะ เพียงแต่ว่าดวงตาของหลิววานั้นมีความกังวลอยู่เล็กน้อย จึงกระซิบถามหรวนหมิงจื่อ “...ตอนบ่ายเจ้ายังต้องไปงานเลี้ยงอีก เจ้าจะไหวหรือ”

ตั้งแต่เช้าจนถึงยามนี้ นอกจากช่วงที่ได้พักบนรถม้าอย่างไม่ค่อยสบายนักแล้ว หรวนหมิงจื่อก็ไม่มีเวลาได้พักผ่อนอีกเลย

หรวนหมิงจื่อแม้ริมฝีปากแล้วยิ้ม “ไม่เป็นไร”

นางโบกมือให้อย่างไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย “พวกท่านสองคนรีบกลับไปเถิด ข้าจะไปเอายาที่ร้านยาสมุนไพร อีกครู่ก็กลับแล้ว”

หลิววามองแผ่นหลังของหรวนหมิงจื่อที่หันหลังเดินจากไปอย่างสง่างาม แล้วถอนหายใจโดยที่ไม่มีผู้ใดได้ยิน

จะว่าไปแล้ว หรวนหมิงจื่อก็เป็นเพียงเด็กสาวตัวเล็ก ๆ ที่ยังอายุไม่เท่านาง แต่กลับต้องแบกรับภาระไว้มากมายมากมายจริงๆ ...

ครบอย่าง

บทที่ 454 เข้าร่วมงานเลี้ยงอำลา

หรวนหมิงจื่อไปที่จีชวีถึงที่ถูกลงกลอนเอาไว้ตั้งนานแล้ว นางหยิบกุญแจทองเหลืองออกมาจากในอก แล้วไขประตูเล็กหลังร้านเข้าไปในห้องเก็บสินค้า หาตัวยาที่เขียนอยู่บนใบสั่งยาของหญิงชราเหยา

ของพวกนี้เป็นของใช้ส่วนตัวของหรวนหมิงจื่อ แต่เพราะว่าห้องเก็บสินค้าของจีชวีถึงเก็บรักษาของได้ดี นางจึงเลือกที่จะเก็บไว้ที่นี่

หรวนหมิงจื่อถือกล่องผ้าไหมสองสามกล่องที่มีตัวยาหลายชนิดอยู่ด้านใน แล้วไปที่ร้านยาสมุนไพรใกล้ๆ ที่นางคุ้นเคย นางวางกล่องผ้าไหมบนโต๊ะคิดเงิน แล้วหยิบใบสั่งยาของหญิงชราเหยากับของก๊วยเกอเอ๋อร์ออกมา

นางเคาะใบสั่งยาของหญิงชราเหยา แล้วบอกชื่อยาสอง-สามตัวให้ท่านหมอที่นางคุ้นเคยเป็นอย่างดี “...วัตถุดิบยาพวกนี้ ข้าเอามาเอง...ท่านดูให้หน่อยสิ ยาตัวอื่นๆ มีครบหรือไม่”

การนำวัตถุดิบยามาเองเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร
ท่านหมอที่นั่งอยู่ในร้านยาสมุนไพรก็ตอบรับไปหนึ่งเสียง แล้ว
ก้มหน้าอ่านใบสั่งยาของหญิงชราเหยา แล้วพยักหน้าอย่างมั่นใจ
“ยาตัวอื่นที่เหลือมีครบหมดแล้ว”

จากนั้นหรวนหมิงจื๋อก็หยิบใบสั่งยาของก๊วยเกอเอ๋อร์
สองใบยื่นไปด้านหน้า “ท่านหมอลองดูใบสั่งยาอีกสองใบนี้สิเจ้า
คะ”

ท่านหมอรับใบสั่งยาสองใบนั้นมาดูอย่างละเอียด เขา
เลิก-คิ้วขึ้น พร้อมยื่นกลับมาหนึ่งใบ แล้วกล่าวอย่างลำบากใจ
“...ยาที่ใช้ภายนอกนั้นดียังยิ่ง แต่ที่ใช้ภายในนี้ ด้านบนมีตัว-
ยาบางตัวที่ข้าไม่มี”

ท่านหมอไล่รายชื่อวัตถุดิบยาจำนวนหนึ่งออกมาด้วย
สีหน้ารู้สึกผิด “ไม่มีเจ้าพวกนี้”

อันที่จริงก็ไม่ใช่ไร หรวนหมิงจื๋อเคาะใบสั่งยาของ
หญิงชราเหยา “เช่นนั้นรบกวนท่านหมอเอายาบนใบสั่งยาใบนี้
กับแผ่นแปะหน้าท้องที่ใช้ภายนอกมาให้ก่อนแล้วกันเจ้าคะ”

หลังจากเจียบไปครูหนึ่ง นางก็บอกจำนวนที่ต้องการ “ใบสั่งยาใบนี้ เอาสี่สิบชุด...แผ่นแปะหน้าท้องนั้น เอาไปก่อน ห้าวันก็แล้วกัน”

หยางซือไห่หานงมาเพียงสี่ตำลึง ราวกับตั้งใจว่าที่เหลืจะไห่หานงเป็นคนออกไห่

หรวนหมิงจื่อไม่หลงกล ไห่เงินมาเท่าใด ก็เอายาไปเท่านั้น

เป็นเพราะร้านยาสมุนไพรร้านนี้อยู่ใกล้ๆ กับฉีชีวี่ถั่ง ทานหมอจึงนับว่าสนิทสนมกับหรวนหมิงจื่อที่เป็นเจ้าของร้าน ฉีชีวี่ถั่ง เขาตอบรับอย่างรวดเร็ว แล้วหยิบวัตถุดิบยาในกล่อง ผ้าไหมและวัตถุดิบยาบางส่วนจากร้านของเขาจัดเป็นชุดยาต้ม บำรุงยี่สิบชุดตามที่หรวนหมิงจื่อบอก

แผ่นแปะหน้าท้องสำหรับใช้ภายนอกนั้นก็ทำได้ง่าย วัตถุดิบในร้านยาสมุนไพรล้วนเป็นแบบสำเร็จรูป และจำนวนที่หรวนหมิงจื่อขอก็ไม่ได้ถือว่ามากมายอะไร ไม่นานเขาก็ทำเสร็จ

อย่างไรก็ตามเนื่องจากยาที่ใช้ภายในของก๊วยเกอเอ๋อร์นั้น มียาบางตัวที่เป็นยาหายาก ดังนั้นหรวนหมิงจื่อจึงไปหาที่

ร้านยาสมุนไพรอีกสี่ห้าร้าน ใช้ความพยายามไปมากมาย และในที่สุดก็ได้มาทั้งหมด

นางกลับมาที่บ้านพร้อมกับห่อยาขนาดใหญ่สองห่อ ส่วนสารภีที่บ้านก็กลับมาจากจวนชานผู้ตั้งนานแล้ว หรวนหมิงจื่อส่งห่อยาขนาดใหญ่สองห่อนั้นให้สารภี และกำชับให้เขาส่งยาให้กับคนบ้านตระกูลเหยา ห่อใหญ่เป็นของหญิงชราเหยา ส่วนห่อเล็กเป็นของก๊วยเกอเออร์

หลังจากที่เสร็จสิ้นธุระตรงนี้แล้ว หรวนหมิงจื่อถึงได้เดินกลับไปห้องของตนเองด้วยความเหนื่อยล้า

หรวนหมิงเหยียนกำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้อง หรวนหมิงจื่อหวาดหวั่นกลัว พร้อมกับบอกน้องสาวให้ปลุกลูกนางในอีกครึ่งชั่วยาม

เมื่อพูดจบ นางก็ทิ้งตัวลงบนเตียงนุ่ม ๆ ยังไม่ทันถอดเสื้อผ้าออก นางก็ผล็อยหลับเข้าสู่ห้วงนิราไปแล้ว

นางรู้สึกได้ว่าเหมือนจะมีมือเล็กๆ กำลังดึงผ้าห่มมาคลุมให้นาง

เป็นความรู้สึกที่สบายใจยิ่งนัก

หรวนหมิงจื่อหลับลึกขึ้นเรื่อย ๆ

...

หรวนหมิงจื่อเป็นคนมีระเบียบวินัยมาตลอด แม้นางจะให้หรวนหมิงเหียนปลุกนางในอีกครึ่งชั่วยาม แต่เหมือนว่านางจะมีนาฬิกาปลุกในตนเอง ยังไม่ทันถึงครึ่งชั่วยาม นางก็ลืมตาตื่นขึ้นมาแล้ว

นางจ้องมองงานแกะสลักบนเตียงนอนอย่างเหม่อลอย อยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็หันสายตากลับไป ก็เห็นน้องสาวตัวเล็ก ๆ กลม ๆ นั่งอยู่บนเบาะ กำลังจดจ่ออยู่กับการอ่านหนังสือโดยใช้แสงจากด้านนอกที่ลอดเข้ามาทางหน้าต่าง

บนโต๊ะเล็ก ๆ ตรงหน้านางยังมีนาฬิกาทรายหนึ่งเรือน เห็นได้ชัดเลยว่าเอาไว้จับเวลา

แสงแดดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ส่องกระทบลงบนใบหน้าด้านข้างที่ยังเยาว์วัยและมีสมาธิของหรวนหมิงเหียน

ทันใดนั้นหรวนหมิงจื๋อก็รู้สึกว่ มีความเจ็บสบที่
อธิบายไม่ได้ผุดขึ้นมาในก้นบึ้งของหัวใจ

...

หลังจากที่หรวนหมิงจื๋อดึ่นนอน และอาบน้ำชำระล้าง
ร่างกายเสร็จแล้วก็เปิดตู้เสื้อผ้าของตนเอง

เนื่องจากบางครั้งหรวนหมิงจื๋อจะต้องไปร่วมงานเลี้ยงชม
ดอกไม้ของฮูหยินตระกูลสูงศักดิ์เหล่านั้น ในตู้จึงมีเสื้อผ้าหลาก
สีสันวางกองกันอยู่ ซึ่งในช่วงสองปีที่ผ่านมาจึงค่อยๆ เพิ่มเข้า
มาเรื่อยๆ

ยังมีอีกสองสามชุดที่มารดาของหลิววาเป็นคนทำ งาน
ปักวิจิตรงดงาม เป็นงานปักที่ไม่ว่าช่างคนใดก็ไม่สามารถเทียบ
ฝีมือกับนางได้

ดวงตาของหรวนหมิงจื๋อหยุดชั่วขณะหนึ่ง จากนั้นก็
เหลือบไปมองอีกครั้ง

วันนี้เป็นงานเลี้ยงอำลาให้กับคุณหนูจากจวนโหวผู้นั้น
เพื่อให้คุณหนูผู้นั้นได้เพลิดเพลินกับเทศกาลโคมไฟในอำเภอ

อีจิ้น ช่งซื่อเหมยผู้เป็นภรรยาของนายอำเภอจึงกำหนดเวลางานให้เป็นงานเลี้ยงอาหารค่ำเป็นพิเศษ

อย่างน้อยช่งซื่อเหมยก็ได้ลงแรงลงใจดูแลต้อนรับคุณหนูจากจวนโหวผู้นั้น

หรวนหมิงจื่อไม่มีความคิดจะแข่งกับเจ้าของงาน การไปร่วมงานเลี้ยงครั้งนี้นางอยากจะทำให้ตนเองดูสง่างาม ให้เกียรติความพยายามในการจัดงานเลี้ยงของช่งซื่อเหมยก็พอแล้ว

สุดท้ายสายตาของหรวนหมิงจื่อก็จับจ้องไปยังเสื้อคลุมกับกระโปรงสีฟ้าน้ำทะเลอันหรูหราซึ่งปักด้วยลวดลายผีเสื้อและดอกไม้

ขอบเสื้อบริเวณหน้าอก ปลายแขน และชายกระโปรง ล้วนตกแต่งด้วยขนนกปักปูสีขาวยาวทั้งตัว ตอนกลางคืนในชุดนี้ก็ยังสามารถทำให้ร่างกายอบอุ่นได้

นอกจากนี้สาวใช้ข้างกายของช่งซื่อเหมยตอนมาส่ง เทียบ-เชิณยังบอกว่า ถึงตอนนั้นคุณหนูจากจวนโหวผู้นั้น จะสวมชุดสี-แดงเลือดนก หรวนหมิงจื่อจึงคิดว่าเสื้อคลุมกับกระโปรงสีฟ้าที่เรียบง่ายและสง่างามที่ตนเองเลือกนั้น

ไม่ว่าอย่างไร ก็ไม่สามารถบังคับบังคับมีสีแดงเลือดนกได้ ช้ำยังไม่
ต้องกลัวว่าสีจะจ้ำกัน น่าจะเป็นตัวเลือกที่ปลอดภัยและใช้ได้

หลังจากที่เลือกเสื้อผ้าเสร็จสรรพ หรรณวมิ่งจื่อก็นั่ง
ปล่อยผมอยู่หน้ากระจก แล้วมวยผมขึ้น

นางหยุดอยู่ตรงหน้าเครื่องประดับบนโต๊ะประทีปโนม
หยิบเครื่องประดับสองสามชิ้นขึ้นมาเสียบบนผม

เช่นนี้ทั้งไม่ใช้การโอ้อวด แล้วก็ไม่ใช่การดูแคลน และยัง
ตรงกับรสนิยมของหรรณวมิ่งจื่ออีกด้วย

หรรณวมิ่งจื่อรู้สึกพอใจมาก หลังจากที่พักแ้งบาง ๆ
แล้ว นางก็หยิบของขวัญสองสามชิ้นจากหีบของใส่เข้าไป
ในกล่องผ้าไหม และพกติดตัวไปงานเลี้ยง

ตอนที่หรรณวมิ่งจื่อมาถึงไม่ถือว่าดึกมาก พ่ายังคงสว่าง
อยู่ เพียงแต่เมื่อมองดูแล้ว ราวกับว่ามีนางเพียงคนเดียวที่มา
ร่วมงานเลี้ยงอำลานี้

ถึงกระนั้น เหล่าสาวใช้กับสาวใช้ชราที่คอยเฝ้ารับใช้อยู่
ทางประตูเรือนรองก็ไม่กล้าละเลยหรรณวมิ่งจื่อแม้แต่น้อย

พวกนางรีบเข้ามาทักทายว่าแม่นางใหญ่หรรษาอย่างรวดเร็ว และนำทางให้หรรษาหมิงจื่อ

หรรษาหมิงจื่อมอบกล่องผ้าไหมในมือให้กับผู้จัดงาน แล้วเดินตามสาวใช้ชราเข้าไปในจวนด้วยรอยยิ้ม

หลังจากนั้นก็มีการดาและลูกสะใภ้คนหนึ่งเดินลงมาจากรถม้า พวกนางมองจากที่อยู่ตรงหน้า ลูกสะใภ้ที่อายุน้อยมีท่าทางตกตะลึงจนพูดไม่ออกเล็กน้อย แล้วถามแม่สามีที่สนิทชิดเชื้อกันดีเสียงเบาว่า “...ท่านแม่ คนผู้นั้นเป็นผู้ใดหรือ คิดไม่ถึงว่าจะเดินมางานเลี้ยง ที่จวนไม่มีรถม้าหรือ...แล้วยังมีสาวใช้ชราเหล่านั้น ไม่เห็นมีผู้ใดดูแลนางที่สภาพเป็นเช่นนี้ แต่กลับทำตัวเอาอกเอาใจนางอีก”

ฮูหยินที่เริ่มมีอายุผู้นั้นเหลือบมองลูกสะใภ้ที่เพิ่งแต่งงานเข้ามาใหม่ พร้อมกับยกมุมปากขึ้น

แม้คำถามนี้ออกจะไร้เดียงสาไปบ้าง แต่เมื่อเทียบกับคนประเภทที่ว่าโง่แล้วยังอวดฉลาด เห็นได้ชัดเลยว่านางชื่นชอบคนประเภทช่างสงสัยและไม่เก็บงำไว้ในใจมากกว่า

อุทัยนผู้ นั้นลดเสียงลงพร้อมรอยยิ้ม แล้วกล่าวชี้แนะว่า
“...นั่นคือแม่นางหรววน เจ้าของร้านฉีชีวี่ถึงที่ข้าเคยพูดให้เจ้าฟัง
ก่อนหน้านี้ หลังปีใหม่พวกนางจะเปิดฉีชีวี่ถึงสาขาใหม่ ข้าจะพา
เจ้าไปเรียนรู้เปิดหูเปิดตาสักหน่อย พอถึงตอนนั้นเจ้าจะได้รู้ว่า
เหตุใดผู้คนมากมายในอำเภอฉีจิ้นถึงได้เรียกนางที่ไร้-
ยศถาบรรดาศักดิ์ว่าแม่นางใหญ่หรววนผู้ยิ่งใหญ่กัน”

บทที่ 455 มุมมองและผลลัพธ์ที่ต่างกัน

จวนนายอำเภอนี้ เป็นจวนที่นายอำเภอคนก่อนทิ้งเอาไว้

นายอำเภอคนก่อนเป็นขุนนางทูลจริตกินสินบน แสวงหาผลประโยชน์จากสิ่งที่ผ่านมามือไปทุกครั้ง ราวกับเป็นปลิงปรสิติดังนั้นจึงสะสมทรัพย์สินได้ไม่น้อย แม้ว่าเรือนนี้จะไม่นับว่าใหญ่โตโอ้อวดมากนัก แต่มีบางจุดที่ใช้ความชำนาญพิเศษสร้างออกมาได้อย่างประณีตและงดงาม เรียกได้ว่าเมื่อก้าวเดินไปก็เหมือนเป็นการเปลี่ยนจากวิวทิวทัศน์

ขณะที่หรวนหมิงจื่อเดินตามเข้าไปตามคำเชิญของสาวใช้ชรา เห็นชั่งซื้อเหมยกำลังสนทนากับฮูหยินหลายคนในห้องอุ่น

พอเห็นหรวนหมิงจื่อเข้ามา ชั่งซื้อเหมยจึงลุกขึ้นพร้อมกับเดินเข้าไปต้อนรับอย่างยิ้มแย้ม และประคองมือของหรวนหมิงจื่อเป็นการรับนางเข้ามาด้วยตนเอง

ฮูหยินหลายคนนั้นต่างก็เผยสีหน้าที่อิจฉาออกมา

เพราะยามที่พวกนางมานั้นไม่ได้รับการต้อนรับเช่นนี้

ที่กล่าวกันว่าแม่นางหรวนกับชงชฺหฺยินมีความสัมพันธ์ ส่วนตัวที่ใกล้ชิดกันนั้นหาใช่ข่าวลือที่ไม่มีมูลแต่อย่างใด

ชฺหฺยินหลายคนนั้นก็เป็ลลुकค้าที่คุ่นหน้าคุ่นตาของฉีชีวี่ ถึงเช่นนั้น ครั้นหรวนหมิงจื่อเข้ามาต่างก็ยืมทักทายนาง “แม่นางหรวนไม่เจอกันนาน งดงามขึ้นอีกแล้ว”

“ใช่แล้ว จะว่าไปแล้ว ของขวัญลูกค้าพิเศษของฉีชีวี่ถึงในปีนี้งดงามและประณีตไม่เป็นสองรองผู้ใดเลย พอแม่นางน้อยของบ้านข้าเห็นแล้วก็ถึงกับอดใจรอของขวัญปีถัดไปไม่ไหว ได้แต่ไปคร่ำครวญกับพี่ชายของนางให้ซื้อให้นางชิ้นหนึ่ง ประเดี๋ยวนั้นเลย ไ้หากในคลังสินค้าของแม่นางหรวนยังมีเหลืออีกละก็ แบ่งให้ข้าอีกสักชิ้นได้หรือไม่ ข้าให้ในราคาสองเท่าเลยก็ได้”

“เหือ ข้าอิจฉาเจ้าจริงเชียว แต่้มสะสมของข้าขาดอีกเพียงนิดเดียว จึงยังไม่ถึงขั้นได้ป้ายลูกค้าพิเศษ ไ้รอปีหน้า เมื่อแม่นางหรวนปล่อยสินค้าตัวใหม่ออกมาแล้ว ข้าจะต้องทำยอดให้ถึงขั้นป้ายลูกค้าพิเศษให้ได้เลย”

ที่ฮูหยินเหล่านี้พูดคุยกันอย่างครึกครื้น จริงบ้างไม่จริงบ้าง ก็มีบางคนที่ยากจะใช้โอกาสนี้กระชับความสัมพันธ์กับหรวนหมิงจื่อจริงๆ และก็มีบางคนที่จะประจบสอพลอเช่นกัน

หรวนหมิงจื่อเองก็ยิ้มตอบแต่ละคนอย่างใจกว้างและเหมาะสมกลับไป

ขณะนั้นเองฮูหยินตระกูลหฺวางหนึ่งก็เอ่ยขึ้นพร้อมรอยยิ้มว่า “...วันนี้แม่นางหรวนแต่งองค์ทรงเครื่องไฉ่ฉางมียิ่งนัก ตัวข้าถูกรัศมีของแม่นางหรวนกลบจนกลายเป็นสาวเก็บฝุ่นไปเสียแล้ว”

บรรยากาศในห้องอุ่นที่เดิมที่ยังครึกครื้นหยุดชะงักไปเล็กน้อย

ในสายตาของฮูหยินหลายคนก็มองไปทางนั้นดูสับสนอยู่บ้าง

ฮูหยินหฺวู่ผู้มีชื่อเสียงเรื่องพูดไม่ค่อยเป็น แม้ว่านางจะไม่ได้มีเจตนาร้ายอะไร แต่พออำปากก็มักทำให้สถานการณ์แย่งได้ง่ายๆ

แต่ก็ยังดีที่เขตตัวเมืองในอำเภอเล็กๆ ของพวกนางนี้ บรรดาเหล่าฮูหยินส่วนใหญ่ที่ไปมาหาสู่กันต่างก็รู้ไส้รู้พุงกันดี จึงไม่ได้คิดเล็กคิดน้อยกับนาง

ส่วนคนที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกที่สุดกลับเป็นบุตรสาวของฮูหยินหูที่อยู่ด้านข้าง ใบบนหน้าของนางค่อยๆ แดงเรื่อเล็กน้อย กระตักชายเสื้อของมารดาเป็นการสื่อให้หยุดพูดได้แล้ว

งานเลี้ยงอำลาในวันนี้เป็นของคุณหนูจวนโหว แม่นางห้วนเองก็สวมเพียงชุดกระโปรงสีฟ้าน้ำทะเลเรียบๆ ชุดหนึ่ง แม้เครื่องประดับบนศีรษะจะเปล่งประกายเป็นวงรัศมีงดงามราวกับสายน้ำที่ไหลริน ดูแล้วเป็นของชั้นสูง แต่ก็ไม่ได้มีจุดใดที่ส่องแสงโดดเด่นเลยแม้แต่หน่อย

ผู้น้อยตาสีดำอมตัวเช่นนี้ก็เพื่อหลีกเลี่ยงไม่เป็นจุดสนใจ แต่ท่านกลับมาเน้นย้ำประโยคที่ว่าแต่งองค์ทรงเครื่องได้งดงามยิ่งนักอีก...

การยกยอเช่นนี้ในงานเลี้ยงปกติทั่วไปก็ไม่ได้มีอะไร แต่คนสำคัญของงานเลี้ยงในวันนี้เป็นคุณหนูจวนโหวผู้นั้น! สถานะ

ของนางสูงศักดิ์ และนี่ยังเป็นงานเลี้ยงอำลาอีก จึงเป็นเรื่องปกติที่ทุก ๆ อย่างจะต้องคำนึงถึงความรู้สึกของคุณหนูจวนโหวเป็นพิเศษ ทุกคนต่างก็รู้กันว่าจะต้องไม่แต่งตัวจัดเต็มกันเกินไป จะได้เลี่ยงการเป็นจุดสนใจจากคุณหนูจวนโหวผู้นั้น

คนอื่น ๆ ก็ไม่เท่าใด แต่ได้ยินมาว่าคุณหนูจวนโหวผู้นั้นมีรูปโฉมที่งดงามยิ่งนัก คิด ๆ ดูแล้วก็ไม่น่าจะถูกผู้อื่นกลบความงามไปได้ง่าย ๆ

แต่ทว่าแม่นางหรวนกลับมีรูปโฉมที่งดงามหมดจดราวกับบุปผาแย้มจันทร์ ซ้ำยังรอบคอบระมัดระวังมีมารยาทอีกด้วยเพื่อความปลอดภัยแล้ว คิดแล้วนางคงจะจงใจเลือกชุดที่เรียบง่ายและไม่เสียมารยาทเช่นนี้

แม้ว่าจะไม่ได้โดดเด่นชัดเจน แต่ก็เป็นการให้เกียรติสถานะอันสูงศักดิ์ของแขกอย่างหนึ่ง

ความคิดที่จะไม่เป็นจุดสนใจปรากฏอยู่ตรงหน้า แต่มารดาของนางก็ยังคงเลือกชุดนี้มาชมอีก...

หากคนที่คิดเล็กคิดน้อยได้ยินละก็ ไม่น่าจะอาจคิดวามารดาของนางกำลังเสียดสีแม่นางหรวนอยู่ก็เป็นได้!

แม่นางหนูแทบจะร้องไห้ยุ่ยรอมร่อ เพียงชมแม่นางหรววน
อย่างบริสุทธิ์ใจว่าวันนี้น่ามจริง ๆ ก็ไม่ได้หรือ

แต่ฮุฮินหนูกลับคิดว่าที่บุตรสาวของนางเป็นเช่นนี้ เป็น
เพราะไม่พอใจที่ตนพูดถึงการแต่งตัวของอีกฝ่าย ทำให้บุตรสาว
เสียหน้า จึงไม่พอใจเช่นนี้

ฮุฮินหนูจึงเอ่ยกับบุตรสาวด้วยคำพูดที่มาจากใจจริงว่า
“เทียบกับความงามเช่นนี้ของแม่นางหรววนแล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้ใด
ก็กลายเป็นสาวเก็บพินกันทั้งนั้น นับประสาอะไรกับเจ้าด้วย
แล้ว”

คำพูดนี้...

แม่นางหนูถึงกับสั่นหวั่นจนปิดหน้าร้องไห้สะอื้นเสียงหนึ่ง

‘ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็กลายเป็นสาวเก็บพินกันทั้งนั้น’
ประโยคนี้ หากพูดถึงฮุฮินที่นั่งอยู่ที่นี้ทุกคนแล้ว นี่ก็เป็นการ
เหมารวมคุณหนูจนโหวเข้าไปด้วยไม่ใช่หรือ

นี่ไม่ใช่การมัดมือเชือดแม่นางหรววนหรืออะไร!

แล้วแม่นางหรววนจะคิดอย่างไร

แม่นางหุบใบหน้าแดงกำขี้หมา นางไม่ได้สนใจฮูหยินหนู
แม้แต่น้อย เพียงส่งสายตาที่แสดงการขอโทษไปให้หรวน-
หมิงจื่อ

หรวนหมิงจื่อเองก็รู้สึกสยของฮูหยินหนูเช่นกัน นางจึงไม่ได้
เอามาใส่ใจอะไรนัก ทำเพียงหัวเราะเล็กน้อยและเอ่ยว่า “ฮูหยิน-
หนูเอ็นดูหมิงจื่อถึงเพียงนี้ หมิงจื่อตกใจคาดไม่ถึงจริง ๆ เจ้าคะ
เพียงแต่คนเราชอบไม่เหมือนกันจึงเห็นต่างกัน ที่ฮูหยินหนูพูดมา
ไม่ได้จะทำร้ายจิตใจของผู้อื่นหรือไม่ใช่เจ้าคะ แต่คำพูด
เปรียบเทียบกับเช่นนี้ะ วันหน้าอย่าได้พูดอีกเลยเจ้าคะ ไม่เช่นนั้น
หากผู้อื่นเข้าใจเจตนาของฮูหยินหนูผิดไป จะไปกระทบมิตรภาพ
ระหว่างกันและกัน เช่นนั้นคงไม่เป็นการดีแน่เจ้าคะ”

แม่นางหุบมองหรวนหมิงจื่ออย่างซาบซึ้งใจสายตาหนึ่ง

หากเป็นผู้อื่นคงจะโกรธกัน ณ ตรงนั้นเลยก็ได้ ทว่า
แม่นางหรวนผู้นี้กลับเอาคำพูดของฮูหยินหนูมากลับคำใหม่เป็น
‘คนเรานั้นชอบไม่เหมือนกันจึงเห็นต่างกัน’ และเลี่ยงปัญหา
เรื่องนี้ไปได้ ซ้ำในตอนท้ายยังเน้นอีกประโยคหนึ่งไปว่า ‘จะไป
กระทบต่อมิตรภาพระหว่างกันและกัน’ ได้อย่างนุ่มนวลแต่ก็
หนักแน่น ถือว่าเป็นการเตือนมารดาของนางไปได้บ้าง

เหมือนว่าฐุหยินหุจะฟังเข้าใจแล้ว ไปหน้าของนางจึง
แดงกำขึ้นมา ริมฝีปากค่อยๆ ขยับขมุกขมิบเหมือนอยากจะเอ่ย
บางอย่าง

แต่ช่วงชื้อเหมยไม่ได้ให้อีกาสฐุหยินหุพูดต่ออีก นาง
หัวเราะแล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนา พูดถึงเรื่องหลังปีใหม่จะมีอะไร
ส่งผลต่อมาตรการพัฒนาการค้าในอำเภอบ้าง

แม้ว่าจะไม่สามารถพูดออกมาได้หมด แต่ช่วงชื้อเหมยก็
เผยประเด็นหนึ่งออกมา และนั่นก็เพียงพอที่จะสามารถดึงดูด
เปลี่ยนความสนใจของฐุหยินเหล่านี้ได้

เมื่อพูดไปได้สักพัก ช่วงชื้อเหมยก็แสดงความเหนื่อยล้า
ออกมา นางลุกขึ้นยืนแล้วเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “ทุกท่านคุยกันไป
ก่อน ข้าจะไปดูรุ่นเกอเอ๋อร์สักหน่อย”

รุ่นเกอเอ๋อร์เป็นบุตรชายคนโตของช่วงชื้อเหมยและ
นายอำเภอ ยามนี้อายุยังไม่ถึงหนึ่งขวบ กำลังอยู่ในช่วงหัดพูด

บรรดาฐุหยินต่างก็เข้าใจดีจึงพากันพยักหน้า แล้วลุกขึ้น
ยื่นส่งนาง

ช่งซือเหมยจับมือของหรวนหมิงจื่อเอาไว้แล้วเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “เจ้าเองก็ไม่ได้เจอรุ่นเกอเอ๋อร์มาสักพักแล้วสินะ”

หรวนหมิงจื่อยิ้มแล้วพยักหน้าอย่างรู้กัน เดินออกจากห้องอุ่นไปพร้อมกับช่งซือเหมย

บรรดาสุหยินที่อยู่ในห้องอุ่นต่างพากันอิจฉา

หรวนหมิงจื่อกับสุหยินของนายอำเภอมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน สุหยินนายอำเภอจึงเต็มใจให้เกียรติหรวนหมิงจื่อ ได้ยิน-มาว่าเป็นเพราะแม่นางหรวนเคยช่วยชีวิตสุหยินนายอำเภอตอนที่นางยังไม่ได้ตำแหน่งเอาไว้ เช่นนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องน่าแปลกอะไร จะอิจฉาก็อิจฉาไม่ลง

ครั้นออกมาจากห้องอุ่นแล้ว ช่งซือเหมยก็มองซ้ายขวา เห็นว่ามีเพียงสาวใช้ที่อยู่ด้านหลังของนางสองคนเท่านั้น ไม่มีผู้ใดอื่นอีก จึงเอ่ยกับหรวนหมิงจื่อด้วยเสียงเบาอย่างวางใจ “...ที่งานเลี้ยงเมื่อครู่นี้ เจ้าต้องระวังหน่อยนะ คุณหนูจวนโหวผู้นั้นก็นับว่ายังดีอยู่ ถึงอย่างไรนางก็เป็นคนจากตระกูลที่มีชื่อเสียง ไม่ไปต่อว่าคนอื่นรุนแรง แต่คนที่เป็นสหายเรียนที่อยู่ข้างๆ นางผู้นั้นนี่สิ...”

ซ่งซือเหมยชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วขมวดคิ้วขึ้นพร้อมทั้ง
ส่ายหน้าไปมา และเอ่ยด้วยเสียงเบาว่า “เป็นนางจิ้งจอก
ที่แอบอ้างชื่อผู้อื่นเช่นเดียวกับสุนัขจิ้งจอกแอบอ้างบาร์มีเสือ...
ก่อนหน้านี้มีป่าวรับใช้ในจวนปากเปราะพูดมาก แล้วสหายเรียน
คนนั้นไปได้ยินเข้า จึงไปยุยงคุณหนูจวนโหวผู้นั้นให้ซื้อบ้านอีก
หลังหนึ่ง จะได้ไม่ต้องถูกนินทาในจวนอีก คาดไม่ถึงว่าคุณหนู
จวนโหวผู้นั้นก็เห็นด้วย...”

ขายออนไลน์หยุดเขียนการค้า 11

农门小王妃

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农门小王妃》Vol.11

Author: 西兰花花 Xi Lan Hua Hua

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司)

& Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

西兰花花

ขายออนไลน์หยุดเขียนการค้า 11 / 西兰花花 Xi Lan Hua Hua.: เขียน; ไม่กวนอิม: แปล จาก
农门小王妃.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) 492 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไม่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6964-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศรี บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ ณัฐวิภา ทังนากุล

พิสูจน์อักษร สิ้นน้ำเงิน

ราคา 179 บาท